

Felvidéki Híradó.

P O L I T I K A I H E T I L A P.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 "
Negyed évre	2 "
Egyes szám ára 20 fillér.	

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, a hirdetési és előfizetési pénzek a kiadóhivatalra czimezve Turóc-Szent-Mártonba küldendők.

— Hirdetések legutjában, árszabály szerint. —
Lapunk számára hirdetések — eredeti árakban — minden bel- és külföldi hirdetési iroda elfogad.
Nyitlér soronként 40 fillér.

Talán még meg is értjük egymást.

Sok szó esik mostanában a nemzetiségi tót túlzók organumaiban Tisza István grófnak, az új miniszterelnöknek nemzetiségi politikájáról. Nemesca a N. N., hanem az újtótok közlönye, a türelmetlen Slovenský Týždenník is hasábszáma fejtegeti nemesca a képviselőházban mondott programbeszédét, de gondosan kikutatja Tisza István grófnak a nemzetiségi kérdésben tett előző, régebbi nyilatkozatait. Lapunk előző számában ismertettük a S. T.-nek erre vonatkozó cikkelyét, amelyből kitétnék, hogy a tót túlzók szakadása küszöbön van; mert másként alig lehetne feltételezni, hogy a régi gárdát, a turóc-szentmártoni „nemzeti urakat“ oly csufos pellengérré állítsa oda a tót olvasók özszelegének. A míg azonban a Sl. T. epés hangon türelmetlenkedik és lázasabb, hatékonyabb munkát követel a vezérektől, különösen pedig a négy tót nemzetiségi képviselőt, addig a N. N. bizonyos bölcs mérsékletű hang lengi át, amely Tisza gróf nemzetiségi programjával szemben is várakozó állásba tereli olvasóit. A Národnie Noviny egyik utóbbi számában konstatálja, hogy amit gróf Tisza 1899. évben Goldis oláh püspök beiktatása alkalmával és amit mint miniszterelnök a főrendiházban az ő nemzetiségi politikájáról elmondott, az mindkét esetben ugyanazt jelenti, vagyis Tisza István nézetei a nemzetiségi kérdésben nem változtak. Mint miniszterelnök beismerte, hogy azt a ténnyt nem lehet elvitatni, hogy Magyarország lakosságának majdnem fele nem tartozik a magyar fajhoz. A gróf ur továbbá beismerte „a nem magyar nemzetiségek etnografiai egységét.“ „Is ha ez így van, akkor el kell ismerni ezen egységiség főjeleit: a nyelvet, a nyelv művelését és az etnografiai egységnek való érzését is. És ha ez így van és ha ő tisztelni akarja a jogot, akkor nem szabad földöznie a tótokat azért, mert tótok, a nyelvet azért, mert az a tót

nyelv, hanem segítenie kell, hogy a tótok művelhessék a tót nyelvet, a tót irodalmat stb. stb. A tótok, Tisza szavai szerint, nemzeti egyedet képeznek és joguk van, a magyar állami egység oltalmá mellett, ápolni a tót jellegüket, beismerni a tót nemzetiséghez való tartozásukat, tiltakozni a tót nyelv s a tót nemzetiség elnyomása ellen. Ez a logika olyan, mint a vas.

Azért a tótok a logikus és becsületessé szavak után logikus és becsületessé tettek várnak.

Mintogy pedig a mit Tisza gróf a nemzetiségi kérdésről mondott, megegyezik nemesca törvényeinkkel, hanem a magyar nemzet közérzetével, sőt hazánk ezer éves gyakorlatával is, amelynek alapján a velünk együtt élő nemzetiségeket mindenkor testvérekül tekintette; minthogy a N. N. ismertett cikkében azt kéri, hogy a tótokat ne üldözzük csak azért, mert tótok — teljes határozottsággal megnyugtathatjuk nemesca lapírtunkat, haem az összes nemzetiségeket, hogy Magyarországon soha olyan hangulat nem kerekedhetik felül, amely bármely nemzetiséget csak azért üldözne, mert tót, szerb, oláh vagy egyéb. Ez Magyarország ezer éves fennállása óta még egyetlen egyszer sem fordult elő s nem történhetik meg sohasem. Amde abban is megegyezünk Tisza István gróf programjával, hogy a míg türelmetlen tekintjük és szemléljük más ajkú polgártársainknak fejlődését, sőt nem akadályozzuk kulturájuknak emelését sem, de még azt sem, hogy társulás útján saját céljaik elérésére tömörüljenek, — viszont a legteljesebb energiával állunk útjába minden oly törekvésnek, amely által a magyar állameszme megvalósulását veszélyeztetve látnók. És törvényeink teljes szigorúval toroljuk meg azoknak aknamunkáját, akik a jó tót nép megmentésével, az ezer év óta fennálló testvéri kapcsolat a magyar nemzetet meglazítani kísérelné meg. Igenis, az igaztokkal szemben a legerélyesebb megtorlásra állunk készen

és mi sem akadályozz beintünk abban, hogy ezekkel szemben kimélettlenül alkalmaztassuk a törvény szigorát.

A tótoknak, mint a többi más nemzetiségeknek, igenis éppen annyi joguk van Magyarországon, mint akár a fajmagyarnak, mert hiszen Magyarországon más nem lehet senki, mint magyar állampolgár. Minden állampolgárnak pedig tántoríthatlan szeretettel, ragaszkodással kell viseltetnie hazája iránt és kötelessége annak boldogulását minden tehetőségével előmozdítani. Ez kötelessége a tótnak, szerbnek, oláhnak stbnek éppen úgy, mint a magyarnak. És hogyha tót testvéreink nem kívánnak egyebet, minthogy ne üldözzük őket azért, mert tótok, úgy szent közöttünk a békeség, mert erre semmi alapunk, ehhez semmi jogunk és így ezt nem is fogjuk megtenni sohasem.

A N. N. Tisza politikájára azt mondotta, hogy az logikus, olyan logikus, mint a vas. Nos, ha a N. N. is épp oly szívósan, kitartóan fog ragaszkodni most nyilvánított programjához, amint ragaszkodni fog az új miniszterelnök és vele együtt mi is, úgy még megértjük azt az időt, hogy meg is értjük egymást.

Hát még mi? A „Slovenský Týždenník“-ben a

következőket olvassuk: Annak idején mi is kijelentettük, hogy az ezidei ország. kath. kongresszuson a tót katolikusok nem voltak képviselve. Mi ezt értettük is, de némely más újságlapokban ezért a r. kath. tót lelkeseket megámtádták. Ennek felvilágosítására ideírjuk, hogy mit mondott nekünk ez ügyről Kollár M. ország. képviselő, a Szent Adalbert egylet elnöke. — Igaz, ugymond Kollár M., hogy mint egylet nem jelentünk meg a kongresszuson s ha valaki közüllünk ott volt, tisztán csak a saját elhatározásából ment oda. A tót katolikusoknak egyáltalán nincs okuk arra, hogy olyasmirt lelkesedjenek, amit némely urak a kereszténység és katholicizmus jelszava alatt eslekesznek. Micsoda kereszténység az, amely a legkeresztényebb magyarországi népnek, a tótoknak öhajait semmibe sem veszi? Még ezelőtt 4 évvel, az első kongresszus előtt, én és egyetlen lelkem ott jártunk a kongresszus rendezőinél, a Zichy grófnaknál s

T Á R C S A.

A holtak élnek.

A „Felvidéki Híradó“ eredeti tárcája.

Írta: Bánfi János.

II.

Hónapokkal ezelőtt egy könyv jelent meg Tóth Bélától, amelynek egyik lejezetét, azt, amely a telephíráról szól, a helyen is ismertettom, kimutatva, beigazolvá, mennyire nincs tisztában Tóth Béla mindazokkal a metafizikai dolgokkal, amiket Esti Levelében és ebben a könyvben részint megmagyarázni, részint pedig tagadni próbál. Ennek a könyvnek már a czimlapja is elárulja, hogy Tóth Béla a spirítizmus eme támadásában aligla tudta, hogy voltaképpen kit és mit támad. Mert ez a czimlap, amilyen idételen, épp oly indokolatlan. Fekete emberi koponyát ábrázol ez a czimlap, amelyre fehér betűkkel vannak rányomatva azok a csudák, amik a könyvben olvashatók. Hadd borzongjon a kívánsi közönségnek a háta „ennek a telephírált koponyának a látására; a rémsékekben gyönyörködő szakácsnők, borbélyezők s más hasonló irodalmi tudású olvasók így szivesebben megveszik a fődolog, hogy megvegyék, — mellekes, hogy meg is értsék és hogy az, ami a könyvben áll, igaz is legyen. Igen, már ez a koponya, a czimlap is valótlant mond. Mert a metafizika, vagy mondjuk hát

az okkultizmus, a transcendentalis pszichologia, a spirítizmus, nem foglalkozik holtakkal és „holtak idézésével“, hanem foglalkozik azon emberi lények lélektanával, akik durva földi testüket levette, aetherikus, normális érzékeinkre nézve láthatatlan, hallhatatlan, nem tapintható aetherikus testben, új természeti törvények között folytatják individuális létüket, összes lelki és szellemi tulajdonságaikkal és vágyaikkal, tehát élnek, s valamint a hernyónak az élete azért, mivel a báb külső takarója az új lény elszállta után elpusztul, megsemmisül, vagy jobban mondva alkotórészeire felbomlik, nem szlnt meg, hanem lényegében a pillangóvala tovább él, sőt épp ez a pillangó a voltaképpeni kész, befejezett állat, a hernyó pedig csak átmeneti állapot: ugy a földi ember sem szlnt végképpen élni azért, mivel anyagi teste elpusztul, hanem a lényege, a lelke, amely elpusztíthatatlan, mert örökké való, tovább él s mivel ez a lélek, ez a lényeg alkotja voltaképpen az embert, a gondolkodó, érző, akarati tudó, szóval élő emórt, kétségtelen, hogy voltaképpeni halálról, vagyis véleges elpusztulásról, megsemmisülésről szó sem lehet s így holtak sínesnek, hanem csak emberek, akik testet változtatnak és más, ez új testnek megfelelő törvényeknek vannak alávetve új életükben. Ezt az okkultizmus be tudja bizonyítani, ezt nem lehet megzétolni, mert ahol a lények beszélnek, ott az okkodás, a tagadás s más efféle fegyverrel nem lehet boldogulni.

Maga az okkultizmus pedig nem mai keletű, régi, nagyon régi ez már, régiebb az összes u. n. pozitív tudományoknál. A Buddha vallása, amely egyik ősi vallása

az Indiáknak, Tibetnek stb., tele van okkult vonatkozásokkal, amiket a modern okkultizmus is átvett s magyarázni, értékesíteni igyekszik s innen van az, hogy ma, a materializmus sivár korában, Európaszerte, de különösen Német, Francia- és Angolországban buldlista felekezettl egyesültek alakulnak.

Olaszóim, ha máshonnan nem, hát a világtörténelemből tudni fogják, hogy Guatama Buddha vallása az u. n. lélekvándorlást is tanítja, valamint azt is, hogy a buddhista hívó az u. n. Nirvánában, vagyis a véleges és teljes megsemmisülésben keresi a boldogságnak netovábbját s velom együtt bizonyára azon törek a fejüké, hogy mirevaló hát az a végesetlen végségig, százezer meg millió éveig tartó vándorlása a léleknek, ha mindössze csak a megsemmisülésre törekszik az, mint legtöbb boldogságra, — s igen különönsnek találhatták ezt a vallásos fölfogást. Nos, a mi európai tudományunk sok mindent elferdít, amit művelői nem tudnak megérteni, mivel ezt a megértést anyagelvű fel fogásuk és világnézetük megnehezíti, lehetetlenül teszi nekik. „Volt idő — mondja Kant, a filozófus német nép ez a legnagyobb filozófus, — amikor a metafizikát az összes tudományok királynejkának nevezték... Most pedig a divat úgy hozza magával, hogy ezt a fenséges tudományt megvesztik.“ Már pedig a metafizika az a tudomány, amely az érzéki világnak ismeretéről az érzékföltölténeket a megismeréséhez vezet az ész segítségével s az okkultizmus ebbe rejtennek, mert érzékeinkkel tel nem fogható világba nemesca spekulatív módon, hanem a pozitív tudományok által alkalmazott mód-

kértek, hogy a kongresszuson legalább egy tót beszédet mondassunk. De ezt ok elutasították. Mit keresnénk tehát az olyan kongresszuson, amely csak a cizfuraság s nem a mindenkire egyenlő, keresztény igazság hirdetéséről van és amely nem ismer gyűlöletet a nemzetségek ellen? Mi tótok vagyunk és tótok maradtok. Így magyarázta meg Kollár orsz. képviselő a helyzetet és igazza van. Általában tapasztalható, hogy bizonyos urak a keresztény jelszavakat csak önző ézelökhöz hangoztatják s a tót népet csak arra tartják jóknak, hogy az ő vállán át magasabba kapaszkodjanak. „Tót népem, ismerd meg valódi barátaidat!” — Kollár Mártont okos embernek mondják, aki tót költeményeket is ír szabad úrúban, de azért igen gyenge az ő logikája. A keresztény igazság igenis nem ismer gyűlöletet a nemzetségek ellen. — de miért nem vonja le ő maga is, a kath. pap, a tanulságot ebből a tételből? Mi végül jöttök s jönnék időnként össze Magyarországi katolikuskai? A végül-ö, hogy demonstratív tót beszédeket hallgassanak, amiket Kollár Márton és társain kívül senki sem értene azokon a kongresszusokon? Avagy pedig azért, hogy mint magyar honpolgárok is azon a nyelven tanácskozzanak egyházak ügyeiről, amelyet nemcsak a Zichy grófok, hanem Kollárék is már a nekik nemcsak kenyéret, hanem bőséges kényelmet és jöletet is biztosító hivatalos állásuknál fogva is érteni, beszélni és használni is tartoznak? Vagyazon Kollár Márton ur, nehogy az ő tót-szágánál oly fennen és oly feleslegesen való hangoztatásával egyszer csak rá ne szolgálna arra, amit a minap Veszelszky Ferenc képviselő kollegájának odadörögtek a képviselőházban és hogy papi állásával össze nem téro politikájairól feleltes egyházi hatósága kérdésre vonni ne találja!

Tótok egymás ellen

Már-már mindnapossá válik, hogy a tótok különféle árnyalatai kiméltlenül fordulnak egymás ellen. Különösen az újítók, azok, akik a esch-tót egységnek híveit, folytatnak erős küzdelmet a tiszta tót part, illetve a töröcszentmártoni tót part ellen. A „Národné Noviny” eddig nyugodtan tiri mündezeket a támadásokat és általában úgy látszik, hogy azokra nem is akar reagálni. Merdigg fogja ezt a tartózkodó álláspontját megtarthatni, nem tudjuk. A támadások azonban most már oly sürü egymásutánban követik egymást, hogy az eddig tanúsított flegmt néhez lesz sokáig megörizni.

A támadó cikkek leginkább a esch lapokban láttak napvilágot. A Časban meg a Hlasban. Nem kevésbbé sok gánesot kell elszenvednie a Slovenský Týzdeník-fől is, mely esch támogatás mellett Budapestben jelenik meg, amelynek egyik fő elve úgy látszik az, hogy amit a töröcszentmártoni tót vezérek kezdeményeznek vagy tesznek — az mind rossz, az a tót nemzetségi mozgalmak terjesztésére alkalmatlan, vagy legalább gyenge és így ez mind eltilendöl.

A Čas azonban most már nemcsak a töröcszentmártoni tót part ellen veszi fel a harcot, de a legki-

méletlenebbül támadja a magyarországi négy nemzetségi képviselőt is, akik szerinte kerülfelüket teljesen elhanyagolják és semmit sem tesznek a tót nemzetségi eszmék terjesztésére és ébrentartására. Ebben az újságban nemrég egy budapesti levél jelent meg, amely a Vlad Aurél beszéde alkalmából kimondja és köveit, hogyha ezek a képviselők magukat megvalasztatták, ám lépjenek már valahára a küzdterre.

Elismeri, hogy Veszelszky, Kollár és Ruzsáki néhánykor erőlesen felszólaltak, „de már a negyedik tót képviselő, Valusek oly magatartást tanúsít, hogy képviselő kellegének és választókerületének is tennők kellene már valamit.” Ez a budapesti levél, mely az ujfok tábortól íródott, koserül szemelnyáshat tesz a tót képviselőnek, hogy nem léptek közbe a közoktatás-ügyű miniszternél a rimaszombati gimnáziumból kizárt tót tanulók érdekében. A levelező így fejezi be levelét: „A közoktatási miniszter megerősítette a tót tanulók kizárására vonatkozó íreletet. Hát mire való az a négy tót képviselő? Kivánesian várjuk, esik-e majd szó eről a magyar országgyűlésen.”

Erre csak az a megjegyzésünk, hogyha a tót nemzetségi pártiak azt akarták, hogy érdekeiknek megvédésére képviselők legyenek a Házban, akkor erre alkalmas embereket kellett volna megvalasztaniok. Amiyi bizonyos, hogy az öreg vajdának, Mudrony Pálnak, jóval általánosabb, szélesebb körű ismeretök vannak a nemzetségi kérdés tekintetében, mint akármelyiknek a most a Házban ülő tót képviselőnek; akikről csak akkor tudtuk meg, hogy a világon vannak és hogy ök is a tót tulzók pártjához tartoznak, amikor képviselőkké választották meg öket. Az öreg Mudrony mindenesetre tartalmasabban is, okosabban, meg mindenké föltt nyíngodtában is tudta volna a tótok vélt igazait feltárni, mint tették azt a mostani képviselők, akik csak ellenszenvet kellették önmaguk meg az általuk képviselt ügyek irán is.

De mulatságos az újítóknek optimizmus! Azt hiszik, hogyha a négy tót képviselő beállit a magyar közoktatásiügyi miniszterümba, attól annyira megijednek odabenn, hogy a rimaszombati tót diákokat nem hogy kiesapnák, de stipendiumokkal halmoznák el öket. Nem, ettöl ne tartsanak. A rimaszombati tót diákokra bebizonyosodott, hogy a magyar nemzet ellen áskálódott, annak legszengebb, kegyeteses érelmeit megsértették. Az ilyen bűnöknek megterelása más nem lehetett, mint a mi történt. És nem volt, de nem is lesz magyar közoktatási miniszter, a ki hasonló esetben másként intézkednék, akár ennek képviselők a kiesapott diákok érdekében kunyorální, akár nem. Hiába való lett volna tehát a tót képviselőnek fölláradnia a miniszterümba, mert ott ebben az esetben semmit sem lendíthettek volna az ügyön.

Külömben pedig csak rajta, tisztuljanak az eszmék, mert végtére is el kell következnie az ilonék, amikor a nép elfordul az álrpóféktől és a maga józan esze után fog menni.

összes érzéki vágyak kialudtak; ez az állapot föltételezi, hogy az ember a maga énjét egészen az igazságnak alárendelje, vagyis Istennek, akivel ezen a fokon egyestül, egybeolvad. Ez emek a talata, emek az érzete a legfőbb üdv és boldogság, vagyis a Nirvána. Ha a veszőppben tudatos élet jelenék, úgy körülbelül ezzel hasonlíthatnák össze a lélek életét. Finom pára alakjában hagyja el a veszőpp megszámálhatatlan társaival a mérhetetlen tengersz s kezdí meg olykor oly igen hosszú, olykor pedig elég rövid pályáját. Kétségtelen, hogy eredetileg, ha millió évekkel ezelőt is, a tenger volt az anyja és a tenger az, amelyhez élelő utóbb, de szükségszeríten visszatér. De ez a visszatérés, az ös anyával való ez az egybeolvadás ugye hogy nem azt jelenti, hogy a veszőpp megsemmisült, megszűnt, hanem csak más, de tényleg létező állapot, amelyet ha a veszőpp érezni tudna, úgy bizonyára érezné is. Érezné pedig magát veszőppnek, amely már megtette azt a nagy, viszontagságos utat, amely neki rendeltetett, — érezné magát nagy, hatalmas tengerneki is... Minden hasonlat sántít, az enyém sem föltételes, de hogy sok tekintetben találó, az bizonyos. És a lélekvándorlás? Hát most már ez is könnyebben meg fogjuk érteni. Mint a veszőpp az ő nagy körútjában, úgy a lélek is az ő pályatárában sok, igen sok változson megy keresztül s ezek a változások, ezeknek összege értenők a lélekvándorlás alatt, amellyel tüzetesebben más alkalommal fogok foglalkozni.

A mezőgazdaság válsága, az emek nyomában támadt német, angol és oroszországi agrár mozgalmak, nálunk is hasonló törekvések születtek. A másik tábor támadta az új irányt s így fejlett ki az agrárok és a merkantilisek harca, amely ma nyugszik ugyan, de befejezve nincs. Bernáték jelen mily a dolgokat az agrár álláspontból világítja meg. Kitejti, hogy az agrár törekvések fölszajadása mindentűt megtörtént, ahol az érlelektelenben volt anyyi értelem és belátók, hogy az új idők keretében meg kell teremteni azt a jogi és gazdasági rendet, mely a földművelés virágzását és az ebből élők boldogulását és fömmaradást biztosítani képes. Az ingó töke uradna nem lehet az az ideál, mely után törekedni méltó; köllie ez az idealizmus, elomlyaszítja a jellemeke azon tulajdonságait, melyek nélkül a nemzetek holdogulása pedig lehetetlen. A nemzet jövője új feladatok elé állit bennünket és mi magyarok ezidőig nem jutottunk előbbre, minthogy a baji föllismerők. A munkára való szervezkedés most van folyamatban. A jelen kellő méltánylása végett összehasonlítást tesz szerzőnk a leült idők és a mai állapotok között. Konstatálja, hogy a francia paraszt kezében ma kevesebb a föld, mint volt a nagy forradalom előtt. A magyar jobbágyi helyze és taglaba, arra jut, hogy bár a jobbágyi helyze sok helyen és gyakran ürhetetlen volt, azzal, hogy fölszabadult, semmit sem nyert. A paraszt-szágak tetemes része ma is csak ott van, ahol volt 100 évvel ezelőt. A legmegszegírteteb törekvés mellet is alig képes a gazdasági egyensúlyt fenntartani. Az orosz, a lengyel parasztság nyomorúsága köztudomású; a szorgalmas Tirol egyes völgyeiben; nem szaporodik a nép és magában Angliában is elszomorító az állapot. Mindenütt ilyen a kép és ha ezen segíteni akarunk, új ösvényre kell térnünk. Ha túlságok láthatók is jelei az emelkedésnek, a belső bajok annak jobban szaporodnak. A folytonos haladásszűlté megelégölés ritka helyen lehetöl föl. A régi szervezet felbomlott, de az új megszálrdulni nem volt képes. Sok társadalmi igazságot kell kiegyenlíteni és biztosítani a gazdasági szabadságot a földnek és azoknak, akik belölé élnek. A föld és annak művelői azon alap, melyre a nemzetek fejlődésüket építik. Ha ez gyöngül, összemölik a reá épített alkotás. Szabadság nélkül nincs haladás. Biztosítani kell azért a szabadságot, különösen a gazdasági téren. Visszaszorítani az ingó tökét arra a térre, amelyre való. Nem szabad számításban kívül hagyni a tudás és a politikai munkásság, legmértöbb ezéjját, az embert.

Az agrár politika — mondja Bernát könyve végén — a szabadságunk, a haladásunk s a humanizmusunk gazdasági fejlődést igyekszik biztosítani; hanem a pénz után sóvárog, mint az embert lét egyetlen elfogadható ezéja helyett, tisztább törekvéseinket gyújt világot és nemesebb föllángolásokkal vet a vezető osztályok szívébe.

H I R E I N K.

Lapunk olvasóhoz és barátához, valamint a felvidéki magyarság érdekében fáradozó és a köztömben is szereplő férfiakhoz meg bölgyekhez kérelmet intéztünk, amelyben arra kértük öket, hogy lapunk karacsanyi számarú közleményeikkel örvendezessenek meg. Karacsanyi számuinkban együtt szeretnők látni a felvidéki magyarság zászlóvivőinek táborát, azt óhajtanók, hogy lapunk karacsanyi számuának gazdag tartalmát ök adják össze. Menyiben sikeröl ez a tervünk, nem tudhatjuk, ezt majd a legközelebbi jövő fogja megmutatni. Bizunk azonban benne, hogy önzetlen munkásságunkat, a mellyel lapunkat szerkesztjük és fenntartjuk méltányolva, kérszünk mindazok teljesíten fogják, akik tudatával bírnak annak, hogy a Felvidéken, különösen pedig Töröcszentmártonban a pinszár eszánaknek ezen föléskében, mily nehézségekkel kell megküzdenie egy magyar lapnak. Teljes bizalommal fordulunk tehát azon olvasóinkhoz és barátainkhoz, a kikhez külön kérest nem intéztünk, hogy lehetöleg 40 nyomatot sornál nem hosszabbköz. lemevényeket, melynek tárgyat szabadon választhatják meg, lapunk karacsanyi száma részére í. évi december hó 10-éig lapunk szerkesztőségének ezimére küldjék be.

Személyi hír. Ifj. Justh György, Töröcsvár-megye fölszajja, néhány napí tartózkodásra a városba utazott.

Megszűnt lap. Az „Aranymezei Heti Hírlap”, a mely csak 1. évi július közepén indult meg, már is

* Agrár politika. Irta: Bernát István, a Magyar Gazdasági-igazgatója. Budapest, 1903. Kilián Frigyes kir. egyetemi könyvtáros bízománya. Ara 2. korona.

kk. Zierling Anna javára ^{12/180}, B. 12. 15. a. kk. Zierling Zsuzsanna javára ^{12/180}, B. 16. a. kk. Kuttner András javára ^{6/180}, B. 17. a. kk. Kuttner Antal javára ^{6/180}, B. 18. a. kk. Kuttner Ludmilla javára ^{6/180}, B. 19. a. Schmidt sz. Kuttner Anna javára ^{6/180}, B. 20. a. Kuttner Mátyas javára ^{19/180}, B. 21. a. kk. Kuttner Veroná javára ^{19/180}, B. 22. a. kk. Kuttner Vince javára ^{19/180}, ad részben tulajdonul bekebelezett ingatlanokra 539 korona ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte s hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1903. évi decz. hó 5-én d. e. 10 órákor Felsőtűresk közegészházánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alul is eladatul fognak.

Árverezni szándékozóik tartoznak az ingatlan becsárának 10⁹/10-át készpénzben, vagy az 1881. LX. 1.-ez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékként értékpapírral a kikiáltást közzéhoz letenni, avagy az 1881. LX. 1.-ez. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság.

Zníóváralján, 1903. augusztus 26-án.

Éder, kir. jbró.

Pénzt,

sok pénzt, havonként 1000 koronáig kereshet mindenki tisztességesen minden szakismeret nélkül, Küldje be címét E. 405. jellege alatt a következő címre: Annoncen-Abteilung des „Merkur“ Mannheim. Meerfeldstr.

**A Richter-féle
LINIMENTUM CAPS. COMP.
Horgony-Pain-Expeller**

egy régi kipróbált hasznos, a mely már több mint 33 év óta meghibátlan, belőrszósófél alkalmazattik használatát, csartal és meghibásztat.

Intés. Silányabb utazatok miatt bevásárláskor óvatossá legyünk és csakis eredeti üvegeket dobozokban a „Horgony” védjeggyel és a „Richter” czéggel fogadjunk el. — 80 f., 1 k. 40 f. és 2 k. árban a legtöbb gyógyszerertárban kapható. Főnyak: Török József gyógyszeresznél Budapesten.

Richter F. Au. és társa,
csesz. és kir. udvari szallitók.
Rudóistadt.

Vidéken kapható Gazdik János gyógyszerertárban Kőrmöczbányán, Topoczser S. „Meváltó” gyógyszerertárban Turóc-Szt.-Mártonban, és Schönaich Viktor gyógyszerertárban Zníóváralján.

PERLZWEIG J. órás
és ékszerész Ruttka.
Nagy raktár arany-
és ezüstneműekben,
fali- és zsebbórákban.

Fényképeszeti cikkek MOSKÓCZI FERENCZNE
turócszentmártoni kereskedésében kaphatók.

Schicht-szappan

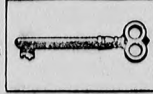
„zarvas”

vagy

„kulcs”

Jegyvel

legjobb, legkiadósabb s ennél fogva legolcsóbb szappan. — Minden káros alkotórésztől mentes.

Mindenütt kapható!

!! Bevásárlásnál különösen arra ügyeljünk, hogy minden darab szappan a „Schicht” névvel és a fenti védjegyek egyikével legyen ellátva. !!

Minden háziasszony

üdvözölhető, aki az egészség, takarékoság és józra való tekintetből a Kathreiner-féle Kneipp-malátát kávét használja.

Tiszteletteljes kérelem: A bevásárlásnál ne kérjen egyszerűen „malátát kávét”, hanem mindig határozottan — Kathreiner-féle — Kneipp-malátát kávét, s azt csakis az itt ábrázolt eredeti csomagokban fogadjja el!

Ára csomagonként 50 fillér.
500 gramm.

URANOS-KÉK

RUHA-MOSÁSHOZ
a legjobb kékitőszers.
— Törvényesen védve. —
Mosóintézetekben, háztartásokban a legkezelebbi ruhakékitő.
Olcso és felülmúlhatlan!
his ávrg 24 fillér, tiszteri mosáshoz elegendő. — 1 nagy üveg 1.50 kor., 1 üveg 1 kor.
Kapható mindenütt.
Utazatioktól óvakodjunk!

Kizárólagos gyártói

HOCHSINGER TESTVÉREK VEGYÉSZETI GYÁRA **BUDAPEST VI., Rózsa-utca 85.**